

soudu, že jde o žalobu vlastnickou, která musila býti zamítnuta již proto, že tisícikoruna nepřešla ještě do vlastnictví žalobkynina. To z přednesu žalobkyně vyvoditi nelze. Žaloba musí obsahovati podle § 226 c. ř. s. stručné, ale úplné vylíčení skutkových okolností, z nichž jest žalobní nárok vyvozován (skutkový podklad žaloby); ze souhrnu těchto skutečností musí pak vyplynouti, o jaký právní poměr podle hmotného práva je nárok opřen (právní důvod žaloby). Posouditi tento právní důvod jest věcí soudu a žalobce nemusí právní předpis uváděti. V souzeném případě uvedla žalobkyně skutečnosti, z nichž svůj nárok vyvozuje, a uvedla také zvláště, že žalovaný svémocně vzal S-ové z ruky 1.000 Kč, které byly závdavkem pro žalobkyni, které jí patřily, a na něž nemá žalovaný právního nároku. Z tohoto přednesu jde zřejmě na jevo, že je žalobní nárok opřen o bezdůvodné obohacení žalovaného na úkor žalobkyně, protože má bez právního důvodu ve svém majetku něco, co podle tvrzení žalobkyně náleží po právu do jejího majetku (*condictio sine causa specialis*). Tím jest vysvětliti také slova »jest povinen vydati« v žalobním návrhu, z nichž odvolací soud svůj úsudek čerpal, neboť při kondikcích je žalovaný povinen vydati nebo vrátiti, co bez důvodu obdržel a čím se takto obohatil (§§ 1431, 1435, 1437 a 335 obč. zák.). Nezáleží na tom, že není tento případ v zákoně zvlášť upraven a že jej podle doslovu zákona nelze podřaditi ani pod předpis § 1431, ani pod předpis § 1435 obč. zák. *Condictio sine causa* má průchod všude, kde někdo byl na úkor jiného bez právního důvodu obohacen i když případ nespadá pod žádný ze čtyř upravených způsobů kondice (*condictio indebiti*, *causa data causa non secuta*, *ob turpem causam*, *ex causa finita*, sr. k tomu rozhodnutí čís. 10.224 sb. n. s.). Podle tvrzení žalobkyně zmocnil se žalovaný peněz svémocně (§ 19 obč. zák.), tedy bez právního důvodu. Je-li tomu tak, nemůže svémoc vésti k tomu, že by žalovaný podržel, čeho se takto zmocnil, a že by ten, na jehož úkor se tak stalo, byl bez právní ochrany. Nutno tu použiti podle § 7 obč. zák. obdoby zákonných předpisů o bezdůvodném obohacení. Otázka aktivní legitimace žalobkyně jest v tomto případě — jak bylo již svrchu vyloženo — odbyta.

Čís. 11677.

Příspěvkům do Úrazové pojišťovny dělnické přísluší přednostní zástavní právo za týchž podmínek jako výdělkové dani.

Tyto příspěvky lze, pokud nejsou na nemovitosti zástavním právem již zajištěny, přikázati v přednostním pořadí jen potud, pokud byly nejpozději při dražebním roku před počtím dražby ohlášeny. Byly-li již zajištěny zástavním právem na nemovitosti, není okolnost, že nebyly nejpozději při dražebním roku před počtím dražby ohlášeny, na závadu, by příspěvky nebyly přikázány v přednostním pořadí.

Bylo-li soudem prvé stolice přiznáno výdělkové dani přednostní pořadí, bylo tím již rozhodnuto o přednostním postavení pohledávek Všeobecného pensijního ústavu, Okresní nemocenské pojišťovny a Úrazové pojišťovny dělnické na zadrželých příspěvcích.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 135/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí pohledávky Úrazové pojišťovny dělnické, Okresní nemocenské pojišťovny ani Všeobecného pensijního ústavu v Praze. Rekursní soud řečené pohledávky přikázal v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky a přikázal v přednostním pořadí jen část (4905 Kč) pohledávky Všeobecného pensijního ústavu v Praze, jinak zbytek pohledávky tohoto ústavu jakož i pohledávky Úrazové pojišťovny dělnické a Okresní nemocenské pojišťovny v přednostním pořadí nepřikázal.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest jen z části opodstatněn. Především nesdílí nejvyšší soud názor rekurentův, že pohledávkám Úrazové pojišťovny dělnické nepřislušelo vůbec zákonné zástavní právo na nemovitostech neb dokonce právo na výsadné pořadí. Bylo již v rozhodnutích nejvyššího soudu čis. 4226 a 7923 dovozeno, že ustanovení § 76 zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. zák. jest použití obdobně i na příspěvky do úrazové pojišťovny, při čemž jest ovšem přihlížeti k úpravě podle ustanovení § 265 zák. ze dne 15. června 1927, čis. 76 sb. z. a n., zvláště v tom směru, že výhody této požívají nedoplatky daně výdělkové s přírážkami a s příslušenstvím na nemovitostech sloužících výlučně neb převážně provozu výdělečného podniku dani podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí nejvýše dvouleté a že u nedoplatek starších, nejvýše však tříletých, počítajíc od udělení příklepu nazpět, jest toto přednostní právo vázáno podmínkou, že byl nedoplatek knihovně zajištěn nejdéle do dvou let po splatnosti daně. Ovšem budou moci býti tyto dávky, pokud nejsou na nemovitosti zástavním právem již zajištěny, v přednostním pořadí jen potud přikázány, pokud byly nejpozději při dražebním roku před počítím dražby ohlášeny, jinak dojdou na řadu až po úplném uspokojení vymáhajícího věřitele. V souzeném případě bylo soudem první stolice výdělkové dani přiznáno přednostní pořadí a tím bylo již rozhodnuto i o privilegovaném postavení pohledávek všech tří sociálních ústavů, o něž tu jde. Jest tudíž rozhodno, zda a které z uplatněných pohledávek byly dne 28. května 1930 zajištěny na prodávané nemovitosti právem zástavním, které takto pojištěny nebyly, a kdy byly do dražebního řízení s nárokem na přiznání přednostního pořadí přihlášeny. Směrodatným jest den 28. května 1930. Přihláška Úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Praze učiněna byla dne 4. září 1930, jest tudíž podána opožděně; to však nevádí tomu, by podle vývodů nahoře zmíněných nebylo přiznáno pořadí přednostní pro její pohledávky, zajištěné již v knize pozemkové v celkové výši 4420 Kč 10 h. Přihláška tato jest však po rozumu druhého odstavce § 172 ex. řádu co do pojistných příspěvků za měsíce únor až květen 1930 s příslušenstvím v celkové výši 484 Kč 80 h opožděná, poněvadž tato pohledávka nedošla zajištění knihovním zástavním právem, a nelze jí tedy přiznati přednostní pořadí. Pohledávky okresní nemocenské pojišťovny v celkové výši 7410 Kč

62 h a Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v částce 1186 Kč 31 h nebyly vůbec zástavním právem v pozemkové knize zajištěny; poněvadž pak jich přihlášky, sledující i přiznání přednostního práva, došly soudu teprve dne 22. září 1930 a 14. srpna 1930 a platí o nich shodné předpisy jako o pohledávkách Úřadovny A. Všeobecného pensijního ústavu v Praze, nepřísluší jim rovněž právo přednostní.

Čís. 11678.

Úprava exekučního návrhu nevyhovuje předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., nebyly-li v něm nároky a společenská práva, jichž zabavení se navrhopatel domáhá, uvedeny konkrétně a jednotlivě, najmě, není-li z návrhu a z jeho dokladů patrné, zda tato práva jsou vůbec neb bez dalšího exekvovatelná, nebo zda jest přípustný navržený způsob exekuce. Totéž platí, i pokud bylo žádáno o zabavení všech spoluvlastnických práv dlužníka.

(Rozh. ze dne 20. května 1932, R I 144/32.)

Vymáhající věřitelka navrhla k zajištění peněžitě pohledávky proti firmě M. a spol., pak proti Ladislavu M-ovi a Aloisu J-ovi, veřejným společníkům firmy M. a spol., povolení exekuce 1. zabavením všech práv společenských, 2. zabavením všech práv spoluvlastnických, která příslušejí ke všemu zboží a zařízení, nalézajícímu se v budově banky Č. Soud první stolice exekuci v uvedených směrech povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Nelze povolit exekuci zabavením »všech« nároků a práv společenských, pak »všech« práv spoluvlastnických; předmět exekuce měl býti, jak stanoví § 54 čís. 3 ex. ř., přesně uveden, nikoliv povšechně, nárok musí býti uveden konkrétně a vypočtena jednotlivá práva a nároky jmenovitě. Pokud žádáno o zabavení všech práv spoluvlastnických, která příslušejí ke všemu zboží a zařízení, nalézajícímu se v budově banky Č., lze na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci vésti exekuci, jest-li věc ve výlučné moci dlužníkově (§§ 253, 262 ex. ř.), podle § 249 a násl. ex. ř., jinak podle § 331 ex. ř. (rozh. v Práv. ročník 63, str. 380, roč. 65, str. 636, roč. 64, str. 484). Zákon nezná exekuci na právo vlastnické nebo na jednotlivá jeho oprávnění, nýbrž jen exekuci na věc samu. Má-li věc dlužníku teprve býti předána, jest vésti exekuci na nárok na vydání věci. Z exekučního návrhu nelze seznati, lze-li povolit žádanou exekuci podle § 331 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že úprava exekučního návrhu nevyhovuje předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., poněvadž nároky a společenská práva, jichž zabavení se bylo požadováno, nebyly uvedeny konkrétně a jednotlivě. Toho bylo tím spíše třeba, aby k návrhu nebyly připojeny doklady, z nichž by bylo patrné, o jaká práva jde, by povolující soud mohl uvážiti, zda tato